

tao lin

ZAPADNO OD SUNCA

BOOKF.

tao lin

BOOKA.

Knjiga **003**

Edicija **Zapadno od sunca**

TAO LIN

iiii iii iiii

Naslov originala

TAO LIN

Eeeee eee eeee

© Tao Lin. First published in the United States by
Melville House Publishing.

ZA IZDAVAČA

Ivan Bevc

Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Slanački put 128

office@booka.in

www.booka.in

PREVOD SA ENGLLESKOG

Zoran Trklja i Ljiljana Bubalo

LEKTURA I KOREKTURA

Aleksandra Vićentijević

DIZAJN KORICA I PRELOM

Ivan Benussi

ILUSTRACIJE

Tao Lin

AUTOR LOGOTIPA

Aleksandar Maćašev

ŠTAMPA

DMD Štamparija

TIRAŽ

1000

Beograd, septembar 2010.

Prvo izdanje

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
nići reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

ROMAN

TAO LIN

SA ENGLESKOG PREVELI
Zoran Trklja i Ljiljana Bubalo

BOOKA.

Endrju razgovara sa Stivom preko telefona, a zatim se odvozi do picerije *Domino's*. „Kasniš“, kaže Met. „Otpušten si. Pokupi svoje prnje i gubi se odavde.“ Postoje dva menadžera i jedan od njih je Met. Drugi menadžer je tužni menadžer.

Endrju se kezi. „Okej“, kaže.

Met bulji u Endrju. „Ne želim više da te vidim, Endrju.“ Met ima dvadeset i pet godina. Peva i svira gitaru u bendu. Endrju razvlači lice u uvlakački kez.

Endrju odlazi pozadi, osećajući se umornim od života. Prijavljuje se. Tu stoje još četiri vozača. Endrju nema šta da im kaže. Oni žive u malim kućama sa niskim plafonima i veoma su učtivi. Jedan od njih bio je šampion borilačkih veština. Kada je Endrjuu jednom pukla guma na automobilu, šampion borilačkih veština je došao kolima, kasno noću, da mu pomogne. Činio se veoma fin i pomalo stidljiv, ali, u isto vreme, kao da bi, tiho hodajući kroz masu, sa neutralnim izrazom lica, mogao lomiti ljudima kosti, samo kada bi hteo. Endrju mu se stalno izvinjavao; osećao se loše jer mu je šampion borilačkih veština jednom prilikom pokazao kako da uštedi petnaest sekundi vozeći nezakonito preko polja. „Hvala na pomoći“, reče Endrju. Šampion borilačkih veština rekao mu je da je njegova žena jednom tamo udarila jelena i da od tada više ne vozi. Rekao je da je nekada išao na takmičenja u borilačkim veštinama. Bio je u Virdžiniji i Džordžiji. „Bio sam prilično dobar“, rekao je. „Trenirao sam borilačke veštine jedno leto“, reče Endrju.

Šampion borilačkih veština menjao je točak; bili su ispred nekih tezgi i Endrju je nastavio da misli: borilačke veštine, jelen, smrt. Nije bio iznenađen ni uplašen. Samo malo smoren. Vozeći se kući te večeri, osećao se rasterećeno i zahvalno. Pomazio je svoje pse i poslao mami i-mejl.

Trebalo bi da bude drugar sa šampionom borilačkih veština; sa svima njima. Jednom su pozvali Endrjua da piju pivo i gledaju TV. Ješćemo picu. Svi su se smejali kada su to rekli. I Endrju se nasmešio, a onda je u uglu video sebe, pijanog i depresivnog, zaronjenog u baru sećanja.

Te večeri, kod kuće, pitao se da li je trebalo da ode; zamišljajući da bi bilo baš zabavno posmatrati šampiona borilačkih veština kako se napija i na jelenu izvodi mavaši geri, ili nešto slično, a nakon toga više ne biva pozvan.

„Gužva je? Danas?“, pita Endrju. Gleda u pravcu svih vozača. Nije u redu gledati samo u jednu osobu.

„Slabo ide ove nedelje“, neko odgovara.

„Sećate li se kada su klinci govorili *sporačina?*“, dobacio je neko drugi. „Ponovo uvodim to.“

„Ne, ne uvodiš“, reče Endrju.

„Zašto da ne?“

„Ne znam“, reče Endrju.

Drugi menadžer prolazi pored njega. On je mlad, ima prekomernu težinu i nosi naočare; *tužni menadžer*.

Neko reče: „Los je dao napojnicu od 10 dolara.“

„Ja sam rekao: hvala ti, lose, a los mi je odgovorio: *Hvala tebi. Bilo je zabavno.*“

Kada nema isporuka, sklapaju se kutije ili se odgovara na telefon. Sklapanje kutija je lakše. Svi sklapaju kutije. Endrju sklapa kutije. Kada bi sklapanje kutija bio jedini posao – ljudi bi vrištali. Savijali bi karton, ponekad vrisnuli, egzistencijalistički,

a zatim bi bili odvlačeni u polje i pretvarani u kašu. Ponekad bi u polju bilo i divljeg ubijanja. Stiv je krenuo za Sijetl, ali je ušao u pogrešan avion i sada je u Njujorku. Prilično je rizično vrištati na aerodromu. Stiv *pati od kliničke depresije kada je na aerodromu, beskućnik; pusti ga da živi u tvom ormaru. Saro, nosiću ga kao majicu preko glave, kao šešir, i njegove uši mogu da budu moje prave uši.*

„Moj drug je želeo da poseti tatu“, reče Endrju. „Otišao je u Njujork.“

Neko priča nešto o smrti od prejedanja picom nakon seksa sa prostitutkom.

Endrju je miran. „Ako ih ne možeš pobediti, pridruži im se“, kaže. Nekim danima oseća se mirnim. Danas se oseća mirnim. Oseća se čudno. „Je li neko to nekada uradio? Da nije pobedio već se pridružio?“

„Ako ne možeš da im se pridružiš, potkupi ih“, kaže neko.

„Kupi im poklone“, kaže Endrju i upućuje uvlakački kez nikome, kutiji za pice. Savija je. *Uvlakački kez.* Trebalo bi da prestane sa tim. Trebalo bi da koristi svoje lice da bi emitovao emocije drugim ljudima kako bi se kretao kroz život sa iskrenošću – smejući se u grupama od po troje-četvoro; pokazujući zahvalnost, brigu, ili neodobravanje prema određenim ljudima, vremenskim prilikama ili hrani; manipulišući pripadnicima oba pola kako bi ih privoleo da ga vole, simpatišu ili poštuju. Za to služi lice. Jedan menadžer nije dovoljan – zato postoje dva.

Trebalo bi da budu jednojajčani blizanci. Jedan bi pravio pice u obliku pentagrama i imao bi đavolski repić, koji niko ne bi spominjao, ali bi ga sanjao skoro svake noći. Naposletku, zli blizanac krenuo bi u divlje krvoproliće, koje niko ne bi spominjao, ali bi to sanjao skoro svake noći; nekad i danju, tokom dremke. Svi sklapaju kutije. Sve liči na film Dejvida Linča. Endrju je gledao *Bulevar zvezda* sa curom. Pogledali su film i pojeli kinesku hranu.

Stalno je ponavljala kako se sjajno provela. Svidela se Endrjuu. „Stvarno bih želela da ponovimo ovo“, rekla je ispred svojih vrata. „Morali bi“, rekao je Endrju. „Pozvaću te“, rekla je. Endrju ju je ugledao nakon nekoliko meseci na drugoj strani ulice, a ona je sklonila pogled. Da li je sklonila pogled? Možda je bila ljubazna kada je deset puta, puna entuzijazma, rekla kako se sjajno provodi. Možda je bila sarkastična. Možda je ljubaznost isto što i sarkazam. Neko bi morao da napiše tu knjigu. *Protiv ljubaznosti*. Endrju shvata mnoge korisne i interesantne stvari dok sklapa kutije za male pare. *Ja sam sklapao kutije i pisao sinopsis za knjigu*. *Izraz lica bio mi je neutralan, ali sam se osećao dobro i produktivno*. *Zovem se Endrju i imam dvadeset i tri godine*. *Živim u Orlando, Florida, i umesto da razgovaram naglas sa stvarnim ljudskim bićima, koje mogu da dodirnem i pogledam, razgovaram, u mojoj glavi, sa ljudima iz moje prošlosti koje verovatno neću nikada više videti*.

Met dolazi i bulji, a zatim polako odlazi. Endrju se smeje. Dopada mu se Met. Ako ikada bude snimio film, Met će u svakoj sceni stajati u pozadini i buljiti. Trejler će biti dva minuta krupnog kadra Metovog lica. Jednom je Met rekao Endrjuu da isporuči picu, sa kačketom nataknutim postrance, ispasane košulje, raspojanog kaiša, i dao mu je lanac od bicikla da ga stavi oko vrata. I tako je i učinio. Čovek je došao do vrata prestravljen. Endrju se osećao nadrealno i van svake kontrole. Situacija je potrajala jer je porudžbina bila velika, uključujući i bafalo krilca sa ekstra porcijom plavog sira. Čovek je crveneo, niko nije progovario ni reč, čak ni kada je Endrju ispustio pakovanje plavog sira i kada su obojica gledali kako sir upada u malu rupu u betonu. Bilo je teško izvaditi plavi sir jer je gotovo savršeno pasovao toj čudnoj rupi. „Šta se desilo“, pitao je Met. „Čovek me se bojao“, rekao je Endrju. „Dobar si ti radnik“, rekao je Met.

Posle posla, u kolima, sluša muziku. („Kako se zabavljate?“). Endrju nije progovorio već tri sata. Nikada više neće govoriti. Spreman je da pođe kući. Ne želi da ide kući. Želi da sagradi kućicu na drvetu za Saru. Da je zarobi u kućici na drvetu. Met izlazi i dodaje picu Endrjuu, govoreći mu da je dostavi Džoaninoj kući i da usput Džoanu poveze kući. „Ako je budeš silovao, znaćemo“, kaže Met. Džoana stoji pored. „Hvala na neugodnoj situaciji“, kaže Endrju. „Šta?“ kaže Met. „Hvala na neugodnoj situaciji“, kaže Endrju. Met pripaljuje cigaretu. Džoana bulji u Endrjua. Ona maše. Endrju maše. Džoana stoji na metar i po od Endrjua, koji sedi u svom automobilu – *hondi sivik* – i oni mašu jedno drugome. Ona je osoba koja voli da telefonira; srednjoškolka. Seda pozadi. Endrju se oseća kao šofer. Met ga trenira, podižući piceriju *Domino's* na sledeći nivo superkulijane. *Izbaci stolove; ubaci šofere*. Endrju i Džoana odvoze se iz šoping centra. Endrju će pronaći Džoaninu kuću bez pomoći. Kao dečak, bio je uveren da poseduje pojačanu čulnu osetljivost. Čitao je knjige o NLO i bio uplašen svake noći. Endrju sažaljeva malog dečaka koji sedi u *okultnom* delu knjižare u šoping molu dok njegova mama kupuje odeću. Još uvek se ponekad plaši da će pronaći vanzemaljca koji stoji u dovratku. Želi da se bori sa vanzemalcem prsa u prsa ne bi li prevazišao svoj strah; vanzemaljci bi ga opkolili i glavama pretvorili u kašu. Za to bi im, zbog njihovih mekanih glava, trebalo šest sati, ali bi Endrju bio isuviše uplašen da se pokrene – i pretvori njihova tela u kašu.

Endrju skreće levo. Neće progovoriti osim ako Džoana progovori prva. Nekad to radi sa Sarom. Trebalo bi da priča non-stop i da nikada ne taktizira ili razmišlja. Ljudi bi pokušavali da ga se klone. Konačno, policija bi ga odvela u zatvor. Ujutro bi bio ponovo slobodan, opet u kući žrtve, pričajući preglasno. Naposletku bi bilo divljeg ubijanja. Naposletku bi uvek bilo divljeg ubijanja.

„Skreni desno onamo“, kaže Džoana. „Trebalo je da skreneš.“

Polukružni zaokret preko pešačkog ostrva? *Obmi, okreni, na isto ti dođe.* Endrju skreće. Pandur uključuje sirenu. „Sranje!“ kaže Džoana. Naginje se napred i gleda u Endrjuovo lice. Endrju gleda u nju. Džoana ima lep nos i mala usta. („Ako je budeš silovao, znaćemo.“). Endrju skreće pogled, zaustavlja auto. Kada bi bio Sara, nazvao bi pandura drkadžijom. Ne zovi pandura drkadžijom.

„Kaži mi šta se desilo“, kaže pandur, uperivši baterijsku lampu na zadnje sedište, u Džoanu.

„On me vozi kući“, objašnjava Džoana, „Ja idem u srednju školu. Radimo zajedno u piceriji *Domino's*. Baš odatle dolazimo.“

Dok je baterijska lampa uperena u Džoanino lice, pandur gleda u Endrjua. To je malo zbunjujuće. *Kompleksno.*

„Napravio sam polukružni okret“, reče Endrju i razvuče lice u nešto poput uvlakačkog keza.

„Napravio si polukružni okret“, ponavlja pandur. „Drugi ljudi su završili posao i krenuli kućama a ti ćeš da ih ubiješ – da ih staviš u invalidska kolica, u bolnice. Šta to radiš, momak?“ U početku nije bio besan. Sada je veoma besan. Nazvao je Endrjua momkom.

„Znam da nisam u pravu“, kaže Endrju. Pomalo misli na beli slez. Oktobar je. „Porodica mog kolege sa posla naručila je

picu.“ U glavi ima sliku sebe kako se pijano opire hapšenju i biva upucan u potiljak u pokušaju bekstva. Boji se da su u kaseti automobila kilogrami zloglasne droge. Okušaće se u borbi prsa u prsa sa pandurom. Bez naglih pokreta; ne još. Pandur odlazi. Endrju obećava sebi sarkastično, jer je za njega nemoguće da sebi obeća nešto iskreno ili bezuslovno, da više nikada neće napraviti polukružni okret. Čak ni tamo gde je to dozvoljeno. Dobro je da oko vrata nije imao lanac od bicikla. Pandur se vraća sa kaznom od 180 dolara. „Hvala“, reče Endrju, kezeći se. Braniće se neuračunljivošću na sudu za prekršaje. Pandur: *Izgledao je mahnito*. Sudija: *Kako da tumačim ovaj njegov kez?* Sudski psiholog: *Pogledajte samo taj uvlakački kez*. Endrju: *Ja sam protiv kapitalizma, ja sam protiv onih koji su protiv kapitalizma, a ja radim u piceriji Domino's*. Konobarica iz Denny's: *Mene je optužio da sam protiv kapitalizma*.

„Da sednem napred?“ pita Džoana i prelazi na prednje sedište, „Što sam uopšte sela nazad? Pandur je mislio da je to prekršaj. Nije bio siguran.“

Kao klinac Endrju se stalno pentrao u kolima. Njegovoj mami se to dopadalo. Endrjuu se Džoana malo sviđa. Sviđa mu se Sara. Nasmejana Sara. Džoana se ne smeje niti osmehuje. Endrju je gleda. Pomalo se kezi. Džoana skreće pogled u stranu a zatim gleda pravo. Plaši se. Na poslu priča non-stop; zar ne? Endrju nikada nije obraćao pažnju. On pušta veoma sarkastičnu i deprimirajuću muziku. *She used the window instead of using the door / now I'm alone up on the fourteenth floor*. Sarkastično ili kulturno? Džoana se plaši muzike. Endrju će zakucati auto u zid. Džoana će napraviti mučan izraz lica. Pre nego što umru ona će zaskičati i Endrjuu će zaboleti glava. Pandur će biti veoma besan i, dok bude pričao o autu, uperiće baterijsku lampu u drvo. Met će zuriti, a zatim će polako, unatraške, otići u šumu. I Sara nika-

da neće saznati. Sara nikada ne misli na Endrjua; nije mu nikada poslala i-mejl niti ga pozvala telefonom. Zapravo, ni Endrju nikada ne šalje i-mejl niti zove, samo ima izmišljene razgovore sa njom, njegovom predstavom o njoj. Možda će joj večeras poslati i-mejl. Ona će odgovoriti automatski generisanom porukom. *Zahvaljujemo Vam na podnesku ali trenutno nismo u mogućnosti da odgovorimo vašim potrebama. Nažalost, veliki broj podnesaka koje primamo lični odgovor čini nemogućim.* Reći će da se seli u Floridu i Endrju će pomaziti svoje pse, poslati mami i-mejl i kupiti Stivu poklon. Ona neće reagovati i Endrju će se naći na podu, glave i tela prekrivenih ćebetom.

Džoana nešto govori.

Endrju stišava muziku. Dosadno mu je. „Šta kažeš?“

„Znam ovu stvar. Moja sestra to sluša, to je *I Hate Myself*.“

„Niko ne sluša *I Hate Myself*“, kaže Endrju.

Endrju bi da izvede Džoaninu sestru na večeru.

„Evo, tu živim“, kaže Džoana.

Kada pojedu salatu, on i Džoanina sestra slušaće muziku i ljubiće se. Kada pojedu salatu, on i Džoanina sestra odvojiće pogled jedno od drugog. Iz ljubaznosti, ona će se kleti u boga da se super zabavlja i uradiće poligraf test. Ali ona neće biti Sara. Sara je bolja. Sara ne sluša *I Hate Myself*. *Kompleksno. Uvlakački kez.* Uvlakački kezovi su kompleksni. Zašto bi se kezio kada se uvlačiš? Sa desne strane promiče kvart. Džoanin kvart. Endrju u glavi ima sliku usta koja se smeju, većih od sopstvene glave. Ponekad, dok gleda TV, Endrju prepoznaje da bi nešto trebalo da bude smešno i čuje smeh, u svojoj glavi, a onda se oseća kao da mu je lice veoma mirno i bezizražajno poput hrčkovog. Noću mu, ponekad, srce veoma brzo kuca i misli su mu nelogične i divlje. U krevetu gleda u plafon i oseća se uzbuđenim i napetim, i ne može da razume zašto on, ili bilo šta, postoji.

„Promašio si“, kaže Džoana. „Promašio si i prvo skretanje kada smo krenuli iz picerije. Zato si napravio polukružni i dobio kaznu.“

„Kod prvog skretanja nisi ništa rekla, kako sam mogao da znam?“

„Rekla sam“, kaže Džoana.

„Prilično sam siguran da nisi.“

„Keve mi sam rekla: *Skreni ovde, Endrju.*“

„Nisi rekla *Endrju.*“

Kad bi Džoana bila Sara, Endrju bi je zagolicao. Endrju kao fol cimne volan ulevo, pa pogleda u Džoanu. Ona ne gleda. Jednom je neki klinac vozio bicikl putem i stalno gledao nazad preko ramena u Endrjua koji se približavao; Endrju je cimnuo auto udesno i klinac je pao sa bicikla u jarak. Sari se dopadala ta pričica. Sara je jednom u drogeriji nazvala nekog lika drkadžijom. Sarin jezik je tako sladak kad liže plavu lizalicu. Sara Tilsden. Prestani da misliš na nju. Vozi Džoanu kući.

„Okrenuću se ovde“, kaže Endrju. Polukružni okret. Još jedno prekršeno obećanje. Od dve osobe, koje su trenutno u autu, Endrju je onaj bez budućnosti; druga osoba, Džoana, otići će na koledž, steći brojne prijatelje i korisne veze, učlanice se u klubove, dobiće pripravnički, čak će se i udati za nekoga i imati decu. Šta je Endrju uradio za vreme provedeno na koledžu? Svi su stalno bili zauzeti žurkama ili pokušavali samoubistvo. Endrju je stalno pričao svima kako je baš odspavao četrnaest sati. Učlanio se u vaterpolo klub. Dobio je grčeve u nozi i izašao iz bazena. Trener mu je rekao: „Tebe nećemo više videti, zar ne?“ Endrju je odgovorio: „E baš hoćete.“ U prodavnici je sreo trenera, prišao mu i rekao: „Vidimo se sledeće nedelje.“ Nije se pojavio. Pojačava muziku, prebacuje pesmu. Bira srećnu pesmu. Nema srećnih pesama. Nema budućnosti. Počinje veoma depresivna pesma od

Samiam. I don't want to spend another long and lonely weekend by the phone without anyone to call / I've had a lot of time to think and I'm so tired of thinking I know why he put that bullet in his skull. Ako ništa drugo, iskreno je. Endrju ne zna značenje reči *iskreno*. To ne može biti istina. Razgovaraj sa Džoanom. Upoznaj njenu sestru. Ubij Džoanu, njenu sestru i Stiva. („Ubij mene i moju braću i sestre.“). Kofer je pun keša; bacanje koski na dijamantskoj jahti. Endrju sažaljeva pevača *Samiamu* koji sada verovatno sluša *I Hate Myself*. Endrju sažaljeva sve, čak i beživotne stvari i trenutke u vremenu. Jednom je snimio pesmu u svojoj sobi; sad sažaljeva te trenutke u vremenu u kome je osoba po imenu Endrju u dečjoj sobi snimila tužnu pesmu, nasnimivši bubnjeve pa gitaru, a onda pevajući pesmu preko toga. Trebalo bi da pesmu stavi na internet i da je nazove *Džampa Lahiri*. Pulicerova nagrada, koju bi njegova pesma osvojila, skliznula bi u noć i pregazila bi je kola. Sara bi se smejala. Možda i Džoanina sestra (ona sluša *I Hate Myself*). Met bi zurio u Endrjua deset minuta. Onespokojavajuće je što su ljudi različiti. Svi bi trebalo da budu jedna osoba, koja bi se onda ubila u borbi prsa u prsa. Šansa da se Endrju i Džoanina sestra svide jedno drugom su oko dva odsto. Ajnštajn, *Bog se ne kocka sa svemirom*. Kada Endrju čuje nešto poput toga, njegovo lice poprimi neutralan izraz, a sarkastičan glas u njegovoj glavi kaže: „Duboko.“ Ne želi više da vozi. Šta će raditi večeras? („Jebi se.“, „Hoću. Večeras.“). Želi da vozi u planinu i da učini da planina eksplodira. U Floridi nema planina. U Floridi nema Sare. Nema Sare, nema budućnosti. Nema belog sleza. Endrju prestaje da razmišlja.

Nakon nekog vremena Džoana kaže: „Prošao si skretanje.“ „Skrenuću uskoro.“ Endrju vozi i razmišlja, *skreni u sledeću. Skrenuću u sledeću. Masovna grobnica u poprečnoj ulici. Glatko klizi u traku za skretanje.* („Reci mi šta se desilo.“, „Napravio sam

jebeni polukružni okret.“). „Opsednut sam devojkom“, kaže. „Šta da radim?“

„Nisi ti opsednut“, kaže Džoana.

„Ona je Sara. Ne zove me. Naterao sam je da prizna da joj se dopadam. Dopadam joj se, ali smo vrlo slični. Ono, kada si sa nekim i niko od vas ne može da prestane da govori dobre stvari. Tada vam oboma postane veoma jasno da će se život uskoro završiti. Mislim da zbog toga ne razgovaramo baš puno. Kapiraš o čemu ti pričam?“

„Ti racionalizuješ“, odgovara Džoana.

Endrju vozi bez razmišljanja.

Smiren je. Dobro mu je.

(„Moja sestra je depresivnija od nas dvoje zajedno.“)

„Da li si ti pasivno-agresivna osoba?“ pita Džoana. „Ne zoveš je, ali očekuješ od nje da te pozove, kao da ti je mama.“

„Ona nije moja mama.“

Endrjuova mama je u Nemačkoj. Avion sa Stivovom mamom se srušio. „Ne znam šta znači *pasivno-agresivan*. To je kliše“, kaže Endrju. Stivov tata vrišti. „Sara“, kaže Endrju. Svi bi trebalo da se zovu Sara. Preimenujte pse. Obraćajte im se kao jedinstvenom entitetu. Sara.

„Možda je poznajem“, kaže Džoana. „Mislim da se njene tri rođake zovu Sara. Skreni levo.“ Pokazuje mu ka svom susedstvu; Vindi Bruk. Endrju zamišlja sebe i Saru kako sede pored potoka sa nogama u vodi.

„Moja sestra ima dvadeset i pet godina“, kaže Džoana. „Zašto?“

Endrju skreće u naselje *Windy Brook*. „Tvoja sestra bi trebalo da osnuje bend sa mnom. Moj prijatelj Stiv i ja osnivamo bend.“ Endrju će oženiti Džoaninu sestru. Stiv će se osetiti napuštenim. Divlje ubijanje.

„Ešli svira bas gitaru“, kaže Džoana. „Dobra je u tome. Zapravo, baš je dobra. Nisam ljubomorna; ne znam zašto sam rekla da je dobra. Ona je sjajna.“

„Svi bi trebalo da se zovu Sara.“ Medved sa crevom za polivanje, odvrnutim do daske, zaliva cveće – zapravo ga lomi – i bulji u Endrjuovo lice dok Endrju prolazi. Endrju pomišlja da zažmuri ili nešto, ali samo bulji u medveda.

„Moja sestra je genije na bas gitari“, kaže Džoana, i daje mu još uputstava.

„Osećam se kao što *honda* sivik izgleda. Zato i vozim *honda* sivik“, kaže Endrju. „Šalim se.“ Želi Ešlin broj telefona. *Mogu li da uđem unutra i da se udvaram tvojoj sestri?* Neprimereno. Budi strpljiv. Čekaj deset dana; ne taktiziraj. Čekaj tačno četrnaest dana, nabavi njenu i-mejl adresu pod izgovorom da osnivaš bend; upotrebi i-mejl adresu da dođeš do njenog broja telefona; upotrebi njen broj telefona da je, pod nekim drugim izgovorom, pozoveš na večeru. Čekaj četrnaest dana a onda kreni u divlje ubijanje koje će kulminirati u Sijetlu na terenima za mini-golf, po kiši, sa odsečenom rukom Stivovog tate. Ona ima dvadeset i pet. Verovatno je u Uzbekistanu sa mirovnim snagama. Endrju ima dvadeset i tri. Trebalo bi da pristupi mirovnim snagama. On i Sara planirali su da idu na odmor na Kanarska ostrva. Endrju ne zna šta su Kanarska ostrva. Ona je to rekla, a ne Endrju. Popeli su se na drvo. Džoana izlazi iz kola. Trči preko svog dvorišta sa picom, preskače panj i uleće u kuću. Mogla je i da zaobiđe panj, ali je bilo zabavnije da ga preskoči kao gazela. Znači, tako se zabavlja. Endrju sedi u kolima, oseća se smoreno i sarkastično i pokreće auto. Džoana divlje dotrčava do kola. Endrju je zbunjen. Džoana kuca na Endrjuov prozor; pozvaće Endrjua unutra da se *udvara* Ešli? Endrju spušta prozor. Džoana se kezi. Uvlakački? Ne, normalan kez. Plaća picu. „Hvala ti, Endrju“, kaže i odjuri. Endrju

sedi u svojim kolima razmišljajući o raftingu sa Sarom oko Karnarskih ostrva u pufnastom splavu na naduvavanje. Iz Džoanine kuće izlazi medved.

Endrju podiže prozor.

Medved bulji u Endrjua.

Endrju malo spušta prozor.

„Trebati nešto?“, pita Endrju.

„Da“, kaže medved.

„A šta ti je potrebno?“

„Dođi ovamo.“

Medved pokazuje ka kući.

„Potrebna ti je pomoć?“, pita Endrju.

„Dođi ovamo“, kaže medved.

„Gde?“

„Hoćeš da zaradiš?“, kaže medved.

„Zašto?“

„Hoćeš novčanicu od sto dolara?“, kaže medved.

„Ne znam“, kaže Endrju, spuštajući prozor do kraja. „Zašto imaš novca za bacanje?“

„Dođi ovamo.“ Medved korakne ka kući na koju je malopre pokazao.

„To je trik.“

„Da ili ne“, kaže medved. „Da li želiš novac i laptop za dž?“

„Imam kompjuter.“

Medved ima novčanicu od dvadeset dolara i plavo ćebe, kojim pokriva Endrjuovu glavu, zatim otkida vrata i deo krova Endrjuovih kola. Medved podiže Endrjua i nosi ga ka kući na koju je pokazao. U poprečnoj ulici spušta Endrjua, koji skida ćebe sa glave. Medved klekne, otvara tajni prolaz ispod parčeta trave i pokazuje na lestve koje vode pod zemlju. Endrju staje na lestve. „Hajde“, kaže medved.

„Šta?“ kaže Endrju. „Zašto?“

„Hajde“, kaže medved.

Medved uzima ćebe iz Endrjuovih ruku i baca ga u rupu.

„A“, kaže Endrju. „Dobro razmišljanje. Dobra ideja. Sada se od mene očekuje da odem po ćebe ili ću se činiti *neodgovornim* ili tako nešto, neodgovorno ljudsko biće koje baca smeće u divljinama Severne Amerike. Da. Ne znam. Okej.“

Endrju se spušta niz stepenice.

Medved se spušta niz stepenice.

Spuštaju se zajedno.

Spuštaju se.

Medved šutne Endrjuovu glavu.

„Je l' to bila tvoja glava?“, pita medved.

Endrju ne odgovara.

„Endrju“, kaže medved. „Je l' to bila tvoja glava?“

„Prestani da pričaš.“

„Šta je to bilo?“, pita medved.

„Laptop.“

Nastavljaju da se spuštaju.

„Gde je tvoj malj?“, kaže Endrju.

„Malj“, kaže medved. „O čemu pričaš?“

Postaje hladnije.

Medved ispušta zvuke: „Hrr. Hrr.“

„Nisu svi medvedi isti medved“, kaže medved.

Spuštaju se još malo i nailaze na hodnik.

Endrju podiže ćebe.

Idu hodnikom.

U zidu hodnika je udubljenje.

Los leži u udubljenju.

Losove oči su otvorene.

Medved uzima ćebe od Endrjua.

Medved kaže Endrjuu da nastavi da hoda.
„Los“, kaže Endrju.
„Nastavi da hodaš“, kaže medved.
Endrju nastavlja da hoda i dolazi do litice.
Ispod litice je grad delfina i medveda. Ponekad, tamo stoji
veoma visoka statua trenutnog predsednika Sjedinjenih Država.
Endrju prepoznaje predsednikovo lice.
Medved staje kraj Endrjua.
„Hrr, hrr“, kaže medved.
„Hladan si“, kaže Endrju.
„Ovo je hladan i usamljen svet“, kaže medved.
„Šalim se“, kaže medved. „Na neki način.“
„Sešću“, kaže Endrju.
Endrju seda. Delfin ima malj. Endrju gleda u malj; delfin
ga pljusnu po licu. Još nekoliko delfina dolazi u hodnik. Litica je
prenatrpana. Dolazi još delfina; jednog od njih masa gura i on
pada sa litice; dok pada ispušta zvuke: „Iiiii iii iiii.“ Endrju se malo
smeje. Još dva delfina padaju sa litice i litica više nije toliko pre-
natrpana. Delfin koji drži malj kaže: „Gledaj ovo.“ Ostali delfini
gledaju. Delfin koji drži malj pljusnu Endrjua po licu.
„Glupane“, kaže jedan od delfina.
Endrju baca dimnu bombu.
Kada se dim raščisti, Endrju vidi mnogo medveda i nijed-
nog delfina.
Medvedi bacaju dimnu bombu na pod.
Kad se dim raščisti, tamo je jedan delfin. Delfin pljusne En-
drjua po licu, baci dimnu bombu; dim se raščisti i tamo je prvi
medved. Endrju gleda u medveda koji je viši od Endrjua.
„Okej si?“, pita medved.
Endrju dodiruje obraz.
Natekao je.

„Okej si?“, pita medved.

„Okej sam“, kaže Endrju. „A ti?“

Medved gleda Endrjua.

Medved kleknu i otvori vrata u podu.

Tamo su još jedne lestve.

Medved pokazuje na njih.

Endrju počinje da bude smoren.

„Čekaj“, kaže Endrju.

„Šta“, kaže medved.

„Već sam jednom ovo radio.“

„Moraćeš još dva puta“, kaže medved.

„Znam“, kaže Endrju. „Već sam bio tamo. Uf, veverice.“

„Hrčci“, kaže medved.

„Zaboravio sam. Ali sam već išao; ako mi veruješ. Hrčci su tužni.“

„Idi ponovo“, kaže medved.

„Idi ponovo.“

„Idi ponovo“, kaže medved. „Biće zabavno.“

„Imaš li ime?“, pita Endrju. „Imaju li medvedi imena?“

„Endrju“, kaže medved.

Endrjua obuzima nelagoda. „Ja sam Endrju.“

„Ja se zovem Endrju“, kaže medved.

„Ne“, kaže Endrju.

„Uf, da“, kaže medved.

„Oh“, kaže Endrju.

„Idi ponovo“, kaže medved. „Biće nam zabavno.“

„Kako ćemo se zabavljati?“

„Obojica se zovemo Endrju“, kaže medved, „Ne znam“.

„Ti se ne zoveš Endrju“, kaže Endrju.

„Zovem se Endrju“, kaže medved. „Šta ti je?“

„Ne znam“, kaže Endrju. „Glup sam. Osećam se glupim.“

„Hajdemo“, kaže medved.
„Kako ćemo se zabavljati?“
Medved zagrebe zid i bulji u Endrjua.
Medved gleda u Endrjua.
Medved pokazuje u pravcu hodnika kojim su došli.
Endrju odlazi tamo i ostaje tamo.
Medved blago gura Endrjua.
Endrju hoda kroz hodnik kojim su došli.
Krajičkom oka spazi udubljenje u zidu; dva vanzemaljca
stoje na losu.
Losova glava je pokrivena ćebetom.
Endrju nastavlja da hoda; medved je iza njega.
Dolazi do mesta gde su lestve i staje.
„Ako sledeći put budem morao da ti pokazujem, udariću te
u lice“, kaže medved, „i poješću te“.
„Učini to“, kaže Endrju.
Medved steže pesnicu, i polako je podiže do Endrjuovog
lica, pa dodiruje Endrjuovo lice zglobovima prstiju. Drugom ru-
kom drži Endrjuovu glavu od pozadi i polako je primiče pesnici
koja blago dodiruje Endrjuovo lice; ruka je krznena.
„Prestani“, kaže Endrju.
Medved prestaje.
„Udari me“, kaže Endrju.
Medved udara u vazduh pored Endrjuove glave.
„Naciljaj i učini to“, kaže Endrju. „Pojadi me, rekao si da ćeš
me pojesti.“
Medved se penje uz lestve.
„Učini to besplatnim laptopom,“ kaže Endrju, „ili ću te ubiti.“
Medved se spustio dole i sad bulji u Endrjua.
„Šta da se radi“, kaže medved.
„Ništa“, kaže Endrju.

Medved pogleda Endrjua.

„A što su tamo bile statue predsednika?“, pita Endrju.

„Život je glup“, kaže medved.

„Ja mrzim život više od tebe“.

„Ne“, kaže medved.

„Da.“

„Ne.“

„Da.“

„Ne“, reče medved i nestade.

Endrju stoji u mestu.

Zatim se penje uz lestve i odlazi do kola.

Vrata i deo krova su na mestu.

Endrju otvara vrata i ona padaju na asfalt.

Odvozi se iz naselja Vindi Bruk. Krov pada na asfalt. Zašto je Džoana postala tako srećna nakon izlaska iz kola? Nemoj da razmišljaš o tome. Osnuj bend sa Stivom, ako mu se avion ne sruši. Romantično se interesuj za Džoaninu sestru, Ešli, pod lažnim izgovorom da ti treba basista za bend. Ne taktiziraj. Samo nabavi njen broj telefona posle četrnaest dana i osnuj bend pod izgovorom nekakvog divljeg ubijanja. I-mejl, broj telefona, brak. Borilačke veštine, jelen, ništavilo. Bend može usrećiti Endrjua. Svaka pesma će biti depresivna, što će Endrjua učiniti srećnim. Nije nemoguće biti srećan. Jedna pesma će biti o polukružnim okretima. *Alegorično. Dubokoumno.* Kada se Stiv vrati iz Njujorka, osnovaćemo bend. Zezaće se dva sata a onda će se izdeprimirati i otići u *Denny's*. („Sećaš li se kada je umrla moja mama?“) Džemovaće deset minuta i dosadiće im i sjebaće se. Endrjua je blam od reči *džemovanje. Zezanje.* Endrju ima potrebu da se vrati u *Denny's* i izvini. Baciće gomilu keša proklesoj konobarici a zatim se iskreno izviniti. Neće izvrnuti sto. Okriviće Stiva. Stiv će otići u zatvor. Koristi lažna imena. *Tomas je pobegao, a ne ja. Mene je*

samo ponela situacija. Koristi klišeje i lažna imena; daj keš u manila koverti, nasmeši se pokajnički, izvini se iskreno, upotrebi par klišeja. *Moram da palim, sutra je novi dan*. Sada je devet uveče. Učiniti to večeras? Endrju je noću bolja osoba. Danju se oseća kao loš glumac u nezavisnom filmu, koji se sprema da krene u melodramatično krvoproliće.

Kod kuće, Endrju na koverat ispisuje: „Oprosti“. Ispod toga: „Zaista“. Na drugi koverat piše: „Molim te, oprosti“, i stavlja u koverat dve dvadesetice. Zvuči sarkastično. Na sledeći koverat: „Izvini, iskreno“, vadi dvadesetice. Ista početna slova, isuviše mejnstrim. Piše: „Oprosti“. Vadi dvadesetice. Endrju sažaljeva dvadesetice. Ako ništa drugo, one su par. Dvadesetice se vole. Endrju je ljubomoran.

Vozi do Denny's i parkira se. Gasi auto. *Napravio sam jebeni polukružni zaokret*. Da je Sara sada tu, išli bi okolo i delili kovertu sa misterioznim sadržajem. U jednom kovertu bile bi tri želje koje bi bile ostvarive. Ujutru bi se popeli na drvo. Bez Sare će uvek biti praznina. Uvek će biti tužni šampion borilačkih veština. U daljini su stanovi, drveće, magacini, nekoliko losova; medved koji jaše losa kao konja, starački dom koji je opkoljen ogradom i jarkom. Pored ograde, potreban im je i jarak. Jedan menadžer nije dovoljan. („Nemoj je silovati.“). Tužni menadžer. Tužni menadžer je sjeban. Mali Endrju, koji spava u istoj sobi sa svojim roditeljima i ponekad se budi dok oni imaju odnos na tepihu. Imaju odnos na tepihu umesto u krevetu. Jednom su se Endrjuovi mama i tata svađali u restoranu. Endrju je imao sedam ili osam godina. Njegova mama bila je ljuta što joj je njegov tata preneo bolest. Tako je Endrju to shvatio. Endrju je mislio da je to AIDS. Plakao je. Želeo je da mu mama kaže šta nije u redu, jer je on mislio da će ona umreti. Medved otvara suvozačeva vrata i seda na suvozačevo sedište.

„Lagao si“, kaže medved.
Endrju ne gleda u medveda.
„Da li si lagao?“ pita medved.
Medved diše veoma glasno.
Endrju bulji napolje.
Napolju je drvo.
Starački dom.
Uvek će biti staračkih domova.
„Lagao si“, kaže medved. „Slagao si me i rastužio.“
Medved okleva, a onda odlazi.

Endrjova mama kaže da će mu reći ako prestane da plače. Endrju prestaje da plače i postaje pomalo nervozan. Mama kaže da će mu reći u toaletu. U toaletu, Endrju se oseća veoma malim. Endrjuova mama zaključava vrata. Naginje se i govori Endrjuu u uho da je to herpes – dok Endrju gleda u ogledalo u vrh svoje glave – i da neće umreti. Endrju je veoma srećan i uživa u svom ručku, iako se mama i tata i dalje svađaju, tako da je svima u restoranu neprijatno. Nakon koledža, Endrju je zadržao svoj posao u biblioteci i počeo novi u bioskopu. U bioskopu su ga prevarili i izgubio je posao. U biblioteci je na pauzi počeo da se zadržava po dva sata; jednog dana su ga opkolili i otpustili. Nije mu ostalo ništa novca pa se vratio roditeljima u Floridu. Njegova mama tajila je stvari od njega, osećao je to. Imala je rak ili nešto, ali nije želela da priča o tome. Endrjuov tata mu je rekao nešto kao, *tvoja mama ne želi da znaš, ali ja mislim da treba da ti kažem*, i Endrju ga je prekinuo i rekao da ako mama ne želi da on zna, ne bi trebalo da zna. Njegov tata je otišao. Kad god bi bilo golotinje na te-veu Endrjuov tata bi rekao: „Ovo nije za decu.“ Čak i kada je Endrju napunio dvadeset godina, njegov tata bi mu rekao da ne gleda. Rekao bi to čudnim glasom koji je bio ozbiljan i nervozan, a izraz lica bi mu bio blag.

Kombi se parkira pored Endrjua. Cura i momak i nekoliko delfina, glasno pričajući i smejući se. Endrju se saginje pretvarajući se da na suvozačevom sedištu nešto traži. Malo plače. „Tvoj auto nema krov i vrata“, kaže momak. Endrju bulji u stvari na suvozačevom sedištu. Kutije od CD-ova, hemijske olovke, fiskalni računi. Uzima fiskalni račun i bulji u njega. Mrak je. Ništa ne vidi. Savija račun i stavlja ga u džep. Još malo sedi, a onda ustaje i odlazi do *Denny's*-a. Oseća da će uskoro početi da misli na Saru. Nastavlja da hoda i misli na budućnost. Budućnost. Ima neke neodređene predstave o stvarima koje će se dogoditi ili koje se neće dogoditi, i onda oseća kao da budućnost već postoji, sada, za njega, i ako ode kući, legne u krevet, razmisli o tome, to će biti sećanje; prošlost.